

РОАЛД ДАЛ

СМЪРТОНОСНИЯТ

АГНЕШКИ БУТ

Превод от английски: Правда Митева, 2003

chitanka.info

Стаята беше топла и чиста, пердетата дръпнати, двете настолни лампи светеха — нейната и другата, до празния стол отсреща. На бюфета зад гърба ѝ — две високи чаши, газирана вода и уиски. Кубчетата лед в кофичката.

Мери Малоуни чакаше съпруга си да се върне от работа.

От време на време поглеждаше към часовника, но не притеснено, а просто за да се наслади на мисълта, че всяка изминалата минута приближава мига на неговото завръщане. Някаква ведра лъчезарност сякаш обгръщаше и нея, и всичко, което вършеше. Приведената ѝ над ръкоделието глава беше необикновено спокойна. Кожата ѝ — защото Мери беше бременна в шестия месец — бе станала полупрозрачна, устните меки, а очите, които напоследък изльчваха ведрина, изглеждаха по-големи и по-тъмни от всяко.

Когато часовникът показа пет без десет, тя започна да се ослушва и няколко минути по-късно, точно както винаги, чу изскърцването на гумите върху чакъла отвън, затръшването на вратата на колата, стъпките под прозореца и превъртането на ключа в ключалката. Мери остави ръкоделието, изправи се и когато той влезе, пристъпи напред, за да го целуне.

— Здравей, скъпи — каза тя.

— Здравей — отвърна той.

Пое палтото му и го закачи в дрешника. След това отиде до бюфета и приготви питиетата — по-силно за него, слабо за себе си; после отново седна в стола си с ръкоделието на колене, а той в другия, отсреща, бе хванал високата чаша с двете ръце и я разклащаше така, че ледените кубчета подрънкваха по стъклото.

За нея тази част от деня винаги беше изпълнена с блаженство. Знаеше, че докато не привърши първата си чаша, той няма желание за разговор, а тя, от своя страна, беше доволна да седи тихо и да се наслаждава на компанията му след дългите самотни часове в къщата. Обичаше да блаженства в присъствието на този мъж и да усеща — почти както излежаващият се на слънце усеща лъчите — онова топло мъжко изльчване, което я завладяваше, когато бяха сами. Обичаше го заради начина, по който седеше отпуснат в стола си, заради начина, по който влизаше през вратата или с бавни и дълги крачки кръстосваше стаята. Обичаше отнесения напрегнат израз в очите му, когато се спираха върху нея, забавната форма на устата и особено начина, по

който не говореше за умората си, а седеше, вглъбен в себе си, докато уискито отнемаше част от нея.

— Изморен ли си, скъпи?

— Да, изморен съм.

И докато говореше, той направи нещо необичайно. Вдигна чашата и я пресуши на един дъх, макар че все още беше пълна до половината, да, поне до половината. Всъщност Мери не го гледаше, но знаеше какво е направил, защото чу как, когато свали ръката си, ледените кубчета се удариха в празното дъно. За миг той остана да седи, наведен напред в стола си, после се изправи и бавно се запъти към бюфета, за да си налее още.

— Аз ще ти донеса! — възклика тя и скочи.

— Седни — каза той.

Когато се върна, тя забеляза, че новото му питие беше с тъмнокехлибарения цвят на почти чистото уиски.

— Да ти донеса ли пантофите, скъпи?

— Не.

Докато го наблюдаваше как отпива от тъмножълтата течност, забеляза малките гъсти кръгчета, които се образуваха по повърхността й — толкова силно беше питието.

— Мисля, че е срамота — каза тя — да карат полицай като теб, с толкова дългогодишна служба, да е по цял ден на крак.

Мъжът й не отговори, затова тя отново наведе глава и продължи да шие, но всеки път, когато той поднасяше чашата към устните си, Мери чуваше как ледените кубчета потропват по стъклото.

— Скъпи, не искаш ли да ти донеса малко сирене? Не съм приготвила вечеря, защото е четвъртък.

— Не.

— Ако си много изморен, за да вечеряш навън — продължи тя, — все още не е много късно. Хладилникът е пълен с месо и какво ли не и можеш да вечеряш тук, без дори да се помръднеш от стола си.

Очите й очакваха отговор, усмивка, кимане, но не последва нищо.

— Както и да е — отново се обади тя, — за начало ще ти донеса малко сирене и солени бисквити.

— Не искам.

Тя неспокойно се размърда в стола си, като все още не сваляше големите си очи от лицето му.

— Но ти трябва да хапнеш. Лесно мога да приготвя вечерята тук. Това ще ми достави удоволствие. Мога да направя агнешки котлети. Или свински. Каквото пожелаеш. Във фризера има всичко.

— Остави — каза той.

— Но, скъпи, ти трябва да се храниш. Все пак ще приготвя нещо, пък ти ако искаш яж, ако не искаш — недей.

Тя се изправи и остави ръкоделието си на масата до лампата.

— Седни — каза мъжът й. — Седни за минутка.

Чак тогава я обзе страх.

— Хайде — повтори той. — Седни.

Тя бавно се отпусна в стола си, като през цялото време не сваляше от него огромните си смутени очи. Той беше изпил и второто си питие и намръщено се взираше в чашата си.

— Слушай. Трябва да ти кажа нещо.

— Какво има, скъпи? Какво се е случило?

Той седеше съвсем неподвижен и държеше главата си наклонена така, че светлината от лампата до него падаше върху горната част от лицето му, а устата и брадичката оставаха в сянка. Тя забеляза, че някакво мускулче се беше разиграло в ъгълчето на лявото му око.

— Боя се, че това ще бъде удар за теб, но много мислих и реших, че единственото, което мога да сторя, е да ти го кажа направо. Надявам се, че няма да ме виниш прекалено много.

И тогава й го каза. Не му отне много време, не повече от четири-пет минути, през които тя остана да седи неподвижна и зашеметена от ужас и да го гледа как с всяка следваща дума се отдалечава все повече и повече от нея.

— Това е — заключи той. — Знам, че ти го казвам в неподходящ момент, но просто нямах друг изход. Разбира се, ще ти оставя пари и ще уредя да се грижат за теб. Но не е необходимо да се вдига много шум. Поне се надявам. Няма да се отрази добре на кариерата ми.

Първата й инстинктивна реакция беше да не повярва нито дума, да откаже да приеме всичко, което беше чула. Хрумна й, че той може би дори не е проговарял, че тя самата си беше измислила цялата тази история. Да не би пък, ако продължи работата си и се държи така, като

че ли нищо не беше чула, по-късно, когато, така да се каже, отново дойде на себе си, да открие, че подобно нещо изобщо не се е случвало.

— Ще приготвя вечерята — успя да прошепне и този път той не я спря.

Докато прекосяваше стаята, не усещаше, че краката ѝ докосват пода. Не усещаше абсолютно нищо — освен леко гадене и желание да повърне. Всичките ѝ действия бяха механични — слизането в мазето, запалването на лампата, фризерът, ръката, която бърка в камерата и хваща първия попаднал ѝ предмет. Извади го и го погледна. Беше увит в хартия, затова го разви и отново го погледна.

Аgnешки бут.

Добре, значи, ще вечерят агнешко. Занесе го горе, като го държеше с две ръце за костта. Докато минаваше през всекидневната, видя, че той стои до прозореца с гръб към нея, и се спря.

— За бога — каза той, когато я чу, че идва, но не се обърна. — Не готови за мен. Аз излизам.

Тогава Мери Малоуни просто се приближи зад него и без да се замисли, вдигна големия замразен агнешки бут високо във въздуха и с всичка сила го стовари върху тила му.

Със същия успех би могла да го удари и със стоманен прът.

Отстъпи крачка назад в очакване и най-смешното беше, че той остана прав поне още четири-пет секунди, като леко се олюяваше. После се строполи на килима.

Силата, с която се сгромоляса, шумът, преобърнатата масичка ѝ помогнаха да излезе от шоковото състояние. Дойде на себе си бавно, беше ѝ студено и чудно, известно време остана неподвижна, като примигваше срещу тялото на мъжа си и все още здраво държеше нелепото парче месо в ръцете си.

Добре, каза си, значи, го убих.

Беше невероятно как изведенъж мозъкът ѝ заработи съвсем ясно. Започна да мисли много бързо. Като съпруга на детектив много добре знаеше какво щеше да бъде наказанието. Чудесно. Беше ѝ безразлично. Дори би било известно облекчение. От друга страна обаче, какво щеше да стане с детето? Какви бяха законите за убийци с неродени деца? Дали ги екзекутираха и двамата — и майката, и детето? Или чакаха края на деветия месец? Как постъпваха?

Мери Малоуни не знаеше. И в никакъв случай не беше склонна да рискува.

Отнесе месото в кухнята, сложи го в една тава, включи фурната на силно и го пъхна вътре. После изми ръцете си и изтича горе в спалнята. Седна пред огледалото, пооправи лицето си, начерви устните и страните си. Опита се да се усмихне. Усмивката излезе доста особена. Опита отново.

— Здравей, Сам — каза весело, на висок глас. Гласът ѝ също звучеше странно.

— Дай ми картофи, ако обичаш, Сам. Мисля, че ще взема и една консерва грах.

Това се получи добре. Усмивката и гласът сега бяха по-сполучливи. Изрепетира още няколко пъти. После изтича долу, взе палтото си, отвори задната врата, мина през градината и излезе на улицата.

Нямаше шест часа и лампите в магазина още светеха.

— Здравей, Сам — весело поздрави и се усмихна на человека зад щанда.

— Ха, мисис Малоуни, добър вечер. Как се чувствате?

— Дай ми картофи, ако обичаш, Сам. Да, и мисля, че ще взема и консерва грах.

Мъжът се обърна и посегна да вземе граха от полицата зад гърба си.

— Патрик реши, че е изморен и не иска да вечеряме в ресторант — обясни тя. — И понеже в четвъртък обикновено излизаме, свари ме без никакви зеленчуци у дома.

— Ами тогава, не ви ли трябва и месо, мисис Малоуни?

— Не, месо имам, благодаря. Извадих от фризера чудесен агнешки бут.

— А, добре тогава.

— Не обичам да готвя замразено, Сам, но този път ще рискувам. Мислиш ли, че ще стане добре?

— Лично аз — отвърна продавачът — смяtam, че няма никаква разлика. Харесват ли ви тези картофи? От Айдахо са.

— О, да, чудесно. Дай ми от тях.

— Нещо друго? — Продавачът наклони глава на една страна и я загледа усмихнат. — А за десерт? Какво ще му поднесете за десерт.

— Ами... какво ще ми предложиш, Сам?

Човекът се огледа наоколо.

— Какво ще кажете за едно хубаво голямо парче кейк с извара?

Знам, че го обича.

— Чудесно — каза тя. — Обожава го.

А когато всичко беше опаковано и сметката платена, тя се усмихна с най-лъчезарната си усмивка и каза:

— Благодаря ти, Сам. Приятна вечер.

— Приятна вечер, мисис Малоуни. И аз ви благодаря.

А сега, мислеше си тя, докато бързаше обратно към къщи, мисис Малоуни просто се връща при мъжа си, а той чака вечерята. Трябва да я приготви добре, да я сготви колкото може по-вкусно, защото клетият човек е изморен, а ако се случи така, че когато влезе в къщата, намери нещо необикновено, трагично или ужасно, това естествено ще бъде удар за нея и тя ще обезумее от уплаха и скръб. Не че очаква да намери нещо. Тя просто се прибира вкъщи със зеленчуците. Мисис Патрик Малоуни, която се прибира със зеленчуците в четвъртък вечер, за да сготви на съпруга си.

Точно така, каза си тя. Върши всичко добре и естествено. Дръж се съвсем естествено и тогава въобще няма да ти се наложи да се преструваш.

Затова, когато влезе през задната врата в кухнята, тя си тананикаше никаква песничка и се усмихваше.

— Патрик! — извика. — Какси, скъпи?

Остави пакета на масата и влезе във всекидневната, а когато го видя проснат на пода със сгънати крака и една ръка извита и затисната под тялото, гледката наистина ѝ подейства като удар. Предишните чувства на любов и копнеж се надигнаха в гърдите ѝ, тя изтича, коленичи над него и сърцераздирателно се разрида. Беше лесно. Изобщо не трябваше да се преструва.

След няколко минути се изправи и отиде до телефона. Знаеше номера на полицията и когато мъжът от другия край се обади, тя извика:

— Бързо! Елате бързо! Патрик е мъртъв!

— Кой се обажда?

— Мисис Малоуни. Мисис Патрик Малоуни.

— Искате да кажете, че Патрик Малоуни е мъртъв?

— Така ми се струва — изхълца тя. — Лежи на пода и мисля, че е мъртъв.

— Ще дойдем веднага — каза мъжът.

Колата пристигна много бързо и когато Мери им отвори вратата, в къщата влязоха двама полицаи. Познаваше ги и двамата — познаваше почти всички полицаи в този район, и като хлипаше истерично, се свлече право в ръцете на Джак Нунан. Той внимателно я настани в един стол и отиде при колегата си О’Мали, който беше коленичил до тялото.

— Мъртъв ли е? — проплака тя.

— Боя се, че да. Какво се е случило?

Разказа им накратко как отишла до магазина и как, когато се върнала, го намерила на пода. Докато говореше, плачеше и наредждаше. Нунан откри следи от съсирана кръв върху главата на мъртвия. Показа ги на О’Мали, който стана веднага и бързо отиде до телефона.

Скоро в къщата заприиждаха още мъже. Първо лекарят, после двама следователи, единият от които Мери познаваше по име. Покъсно дойде и полицейският фотограф и направи снимки; дойде и специалистът по отпечатъци от пръсти. Докато останалите си шепнеха и шушукаха около трупа, следователите не преставаха да ѝ задават въпроси. През цялото време обаче бяха много внимателни с нея. Тя отново им разказа историята, този път от самото начало. Как Патрик се върнал, а тя бродирала, как бил много изморен, толкова изморен, че не искал да излизат да вечерят навън. Каза им как сложила месото във фурната — „то и сега е там, пече се“ — и как изтичала до магазина за зеленчуци, и как се върнала, за да го намери проснат на пода.

— Кой магазин? — попита един от инспекторите.

Тя му обясни, а той се обърна и прошепна нещо на другия, който веднага излезе.

След петнайсет минути се върна, изписал цяла страница с бележки. Последва ново шушукане и докато Мери хлипаше, до ушите ѝ достигнаха няколко от прошепнатите фрази: „.... държала се е съвсем нормално... много весела... искала да му приготви хубава вечеря... грах... кейк с извара... невъзможно да е тя...“

След малко фотографът и лекарят си тръгнаха, а двама други мъже отнесоха трупа на носилка. После си отиде и онзи, който вземаше отпечатъците. Останаха двамата инспектори и двамата

полицаи. Те бяха изключително мили с нея и Джак Нунан я попита дали не би предпочела да отиде някъде другаде, при сестра си може би или при собствената му съпруга, която ще се погрижи за нея и ще я подслони за през нощта.

Не, отвърна тя. В момента чувствала, че не би могла да се помръдне. Ще имат ли нещо против, ако си остане тук, докато ѝ поразмине. Не ѝ било добре в момента, наистина не ѝ било добре.

— Тогава не е ли по-лесно да си легне в леглото? — попита я Джак Нунан.

Не. Предпочитала да си остане, където е, на този стол. Малко по-късно може би, когато се почувства по-добре, щяла да се премести.

Тогава я оставиха и продължиха да претърсват къщата. От време на време ѝ задаваха по някой въпрос. Понякога, когато минаваше покрай нея, Джак Нунан ѝ казваше по нещо мило. Съпругът ѝ, обясни той, бил убит с удар по тила, нанесен с тежък тъп предмет, сигурно голямо парче метал. Те търсели оръжието. Убиецът може да го е отнесъл със себе си, но от друга страна, може да го е изхвърлил или скрил някъде наоколо.

— Познатата стара история — добави той. — Намери оръжието и ще заловиш престъпника.

По-късно един от инспекторите дойде и седна до нея. Знае ли, попита я, дали в къщата няма нещо, което би могло да се използва като оръжие? Би ли се поогледала наоколо, за да разбере дали нещо не липсва — много голям гаечен ключ например или тежка метална ваза.

Нямали тежки метални вази, отвърна тя.

— Или голям гаечен ключ?

Мислела, че нямат голям гаечен ключ. Но може би в гаража щели да намерят подобни неща.

Търсенето продължаваше. Мери знаеше, че в градината и около къщата има още полицаи. Чуваше шума от стълките им по чакъла навън, а от време на време, през някой процеп между пердетата, зърваше и проблясването на фенерчетата им. Вече беше късно. Забеляза, че часовникът върху камината показваше близо девет. Четиримата мъже, които претърсваха стаите, като че ли вече бяха изморени, дори малко раздразнени.

— Джак — каза тя, когато сержант Нунан отново мина покрай нея. — Бихте ли ми дали нещо за пиене?

— Разбира се, че ще ви дам. Това уиски ли имате предвид?

— Да, моля ви, но съвсем малко. Може би ще ми помогне да се почувствам по-добре.

Той ѝ подаде чашата.

— Защо и вие не пийнете? Сигурно сте ужасно изморени. Моля ви, пийнете си. Толкова сте добър с мен.

— Е, официално не ни е разрешено, но бих могъл да гълтна една капка, за да се поободря.

Един по един дойдоха и останалите и тя ги убеди да пийнат по малко уиски. Стояха около нея, чувстваха се неловко с чашите в ръце, неудобно им беше в нейно присъствие, опитваха се да ѝ говорят утешително. Сержант Нунан отиде до кухнята, върна се бързо и каза:

— Вижте, мисис Малоуни, фурната ви... е още включена и месото е вътре.

— О, господи! — извика тя. — Ами разбира се! — Струва ми се, че трябва да я изключа. Ще го направите ли, Джак? Толкова съм ви благодарна.

Когато сержантът се върна, тя го погледна с големите си тъжни, наслъзени очи.

— Джак Нунан.

— Да?

— Ще ми направите ли една услуга — вие и останалите трима?

— Можем да опитаме, мисис Малоуни.

— Добре, тогава. Всички сте дошли тук, все добри приятели на Патрик, и се мъчите да хванете човека, който го е убил. Сигурно сте ужасно гладни, защото времето ви за вечеря отдавна е минало, а аз съм сигурна, че Патрик никога не би ми прости, в мир да почива душата му, ако не ви окажа гостоприемство. Защо не изядете това агнешко, дето е във фурната? Сигурно вече се е опекло.

— В никакъв случай — отвърна сержант Нунан.

— Моля ви, моля ви, изляйте го. Лично аз не мога да се докосна до нищо, особено ако е било в къщата, когато той беше тук. Но за вас това не важи. Ще ми направите голямо добро, ако го изядете. След това можете да продължите работата си.

Четиридесета полицаи доста се колебаха, но беше ясно, че са гладни, и накрая се оставиха да ги убеди, че трябва да отидат в кухнята и да хапнат. Жената остана на мястото си, слушаше ги през отворената

врата, чуваше как разговарят помежду си, гласовете им надебелели и неясни, защото устите им бяха пълни с месо.

— Искаш ли още, Чарли?

— Но тя държи да го изядем. Така каза. Щели сме да ѝ направим услуга.

— Добре тогава. Сипи ми още малко.

— Кой знае с каква огромна тояга е ударил онът тип клетия Патрик — обади се един от тях. — Лекарят спомена, че черепът му е бил пръснат като с ковашки чук.

— Точно затова лесно трябва да го намерим.

— И аз така казвам.

— Но който и да го е направил, няма да носи със себе си такова нещо, след като вече не му трябва.

Някой от четиримата се оригна.

— Аз лично мисля, че е някъде тук, наоколо.

— Нищо чудно да е под носа ни. Ти какво ще кажеш, Джак?

А в съседната стая Мери Малоуни започна да се кикоти.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.